

[Arne Melchior]

også kritisere den danske regering uden at være anti noget ganske bestemt. Men da denne bemærkning kom i næsten samme ånddrag som omtalen af PLO, vil jeg gerne erindre hr. Stinus om, at det gang på gang er påvist og bevist, at PLO med penge, våben og træning støtter grupper, som foretager attentater imod jøder, og PLO gør det, vel vidende hvad deres støtte skal bruges til. Så de to ting, hr. Stinus her var inde på, rimer i hvert fald meget dårligt sammen.

Må jeg så gå over til dagens tema, udenrigsministerens redegørelse, som jeg siger tak for. CD kan i alle væsentlige træk slutte sig til de synspunkter, regeringen gennem udenrigsministeren har givet udtryk for, og jeg er meget lykkelig ved på dette tidspunkt af debatten at have kunnet konstatere, idet jeg ganske særligt har hæftet mig ved venstres og det konservative folkepartis glimrende indlæg heroppe, at det også i dag vil lykkes, som der er tradition for, at skabe meget bred enighed i folketinget om landets udenrigspolitik. Jeg håber, det er et godt varsel også for en tilsvarende enighed om landets sikkerheds- og forsvarspolitik.

Noget af det væsentligste, der vel er sket, siden vi sidst debatterede udenrigspolitik her, er det amerikanske præsidentvalg. Jeg vil da godt melde mig blandt dem – jeg har allerede gjort det flere gange i skriftlig form – der hilser valget af præsident Reagan med den tillid, som enhver tiltrædende præsident i USA naturligvis fortjener. Jeg vender mig klart imod alle dem, der kommer til at sluge deres egne hånsord foråret og sommeren igennem og også efteråret igennem om guvernør Reagan som en B-skuespiller og andenrangsskuespiller. I dette land, hvor vi har tradition for, at både cigarsortere og bønder og brugsuddelere og arbejdsmænd kan blive statsministre, skulle vi sandelig have respekt for en person, der markerede sig så stærkt inden for filmverdenen, at han ikke bare blev millionær på det, men også blev tillidsmand for samtlige amerikanske skuespillere, en meget stor post. Desuden har han altså kunnet både blive valgt og genvælgt til guvernør i Californien, den syvendestærkeste stat i verden, hvis ikke den hørte med til den amerikanske union.

Jeg føler mig ganske overbevist om, at den amerikanske ledelse vil være styrket efter den 20. januar. Der er vist ikke mange, der kan

hævde, at den præsident, som vi nu skal tage afsked med, i øvrigt også i respekt for hans gode motiver og hans indsats, specielt medvirkede til at skabe stabilitet, sikkerhed og udsoning i verden mellem hans land og andre eller i det hele taget. Så der er bestemt kun grund til at lykønske det amerikanske folk med den afgørelse, det på sin frie måde har truffet, og vi har for vort eget vedkommende al anledning til, som udenrigsministeren ikke helt svagt gav udtryk for det på regeringens vegne, at have tillid til og håb om et godt samarbejde og om bedre sikkerhedsmæssige forhold under det nye amerikanske styre.

Om Mellemøsten sagde udenrigsministeren ikke ret meget i dag. Jeg skal også gøre mit indlæg om dette kort. Udenrigsministeren sagde, at forholdene i Mellemøsten er blevet endnu mere komplicerede gennem krigen Iran-Irak. Ja, det kan man vist roligt sige at de er. Jeg vil godt spå, at forholdene vil blive endnu meget mere komplicerede i de allernærmeste måneder og år. Jeg er personlig overhovedet ikke i tvivl om, at der vil udbryde en række meget alvorlige og meget farlige konflikter, jeg var lige ved at sige på flere leder, på kryds og tværs af et mønster, som nogle troede lå fast.

Jeg vil gerne samtidig sige, at jeg tror også, udenrigsministeren vil erkende, at den nye komplicerede situation netop har medvirket til at klargøre visse ting. Der er visse ting, som der har været overdreven fokus på, som nu træder noget i baggrunden. Det er muligt, at visse af de svære problemer, der har ligget nu i årevis, vil blive lettere at løse netop på grund af den nye givning af kortene eller, som det virker for mig, konstateringen af visse ting, der hele tiden har været til stede, ved at disse konflikter mellem en række arabiske lande nu er kommet klart til udbrud, hvor man i lang tid har forsøgt at give det udseende af, at der dér var et sammenfald af interesser. Vi har i de sidste 20 år set en række unioner blive dannet mellem nogle af disse stater og blive spoleret igen nogle få år efter. Den opmærksomme iagttager har godt vidst, at der højst sandsynligt er mere sammenfald mellem Israels interesser og en række arabiske landes interesser, end der er mellem disse arabiske lande indbyrdes, og det kan dog godt være med til at hjælpe en fredsproces på vej.